

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Hogyha...

Makacs tél jéghezó
Makacs szél tékozló
Ibolya kéklík ácsingóзва
Téli széllel már birkózva

Tavaszi fény szivárgó
Tavaszi rét virágzó
Álmából kel könnyezve
Légi utat kövezne

Záporozó égi grimasz
Záporozó légi pimasz
Zsenge csíra készülóban
Balzsam illata fürtökben

Zöld ágba bújt remény
Zöld ágra fújt neszén
Harang kondul szívtanyán
Hogyha szeretnek igazán

Szürke

Szürke hold csillaga adott dallamra
kering álmoknak színes teret hagyva
Így a végtelen messzeségben ezernyi
sok csipkeként fodrozódó valamennyi

Szürke álruhában nem is harsonával
jön a lusta tunyaság felkarolásával
Egy véletlen jelentéktelen pillanat
amikor a hétköznapi rejti titkainkat

Szürke vízcseppben megcsillanó fény
egy arctalan csendesen sodródó lény
Ha ébreszt egy szép álomból hűvösen
hogyan át a ködön vezessen közönyösen

Szürke díszes héjából kiragyog apró
gyöngyházfalával egy feltört kagyló
Könnyű morajjal virrad fel a hajnal
felszínén hagyott fátyolos álmokkal

Már havazik

Érkezett a sarki tájról
Szél fújja a szederfáról
Hósapkában jég szemekkel
Szálldogál a fellegekkel

Szendergőre paplant borít
Hóbortos szél hullámosít
Jégcsapját is megpengeti
Hóapó jött – ezt hirdeti

Széllelbélelt lyukas fazék
Plüss sál egy kis maradék
Répa seprű immár kacsint
Amint első havat tapint

Kép

A falon kép – nem ajtó
Belépésre nem használható
Kutatni kilincs után nehéz
De a világ csüggedten benéz
Membújna itt a hideg szobába'
Ajtót nyitva hozzám a nyomába

Árva tulipán

Lassan haladva az úton terelő táblák között
Feldúlt lerombolt elsüllyedt házhelyek közt
Mint az út hulláma integet a fuldokló fa ága
Ahogy cseppnyi erejével megküzd a tompasága

Csoda vagy emberi varázslat a kerítés mellett
Szépséges és szín pompás tulipán sor díszelgett
Valaha gondos kezek ültették alaposan ápolták
Már lebontott háza előtti kertet beragyoghatták

A tulipán nem tudhatta hogy nincs már gazdája
Kibújt és virágzik mert ilyenkor ez a szokása
Nem érzékeli hogy magára hagyták itt a kertben
Egyenes derékkal napfürdőzik a tavaszi kegyben

Télkép

Tél van de a vakond ás
Nem hajt legelőre a kondás
Tó jegén a kecseg-tetőn
Áltat szelíden kecsegtetőn

Tó felett száll a „kan” csóka
Benne törött fülű kancsóka
Álmodó kristályos kopasz tó
Jeges páncélja kopasztó

Halvány fénysugár énje kel
Feketerigó csitteg énekel
Jeges ággal szél kavart int
Kémény füstje fent kavartint

Ház ajtaján egy parázs-lik
Kályhában a tűz parázslik
Falon vibrál egy fény-kép
Nyár melegét őrző fénykép

Hazafelé

Néptelen útszélen zöttyen-koppan
Néhány régi kép fröccsen-csobban
Szurtos éjszaka töppedt figurája
Aláhull összegabalyul frizurája

Görbe fák mellett csetlik-botlik
Árnyékbozót alakja rejlik-porlik
A szűk sikátor felé veszi útját
Maga elé tolva molyrágta múltját

Összeszabdalt éjben térül-fordul
Felül ég alul az út révül-torzul
Otthonához közeledve elé tolakszik
A reménykedés sugara előfurakszik

Téltemető

Fagyos lábnyom fele havas,
Másik fele csupán saras.
Amerre jár – foltos bunda,
A telet már nagyon unja.

Tócsában a nap fürdőzik,
Jégujjával is gyürkőzik.
A téltemető kikandikált,
Sárga ruhát is fabrikált.

Határon jár, jön tavasz,
Így ne legyen már panasz!
Rózsafán szerelem nő,
Mint a fecske, újra eljő.

Tócsa

Mi haszna a szürke felhőnek az égen,
ha tovaszáll felettünk az éjben.
Langyos esőt vár a mosni vágyó nap,
Helyette csak zúgó, jeges szelet kap.

Mi haszna a langyos esőnek a tengerben,
ha hervadó szirmok gyötrőek az emberben.
Lassan csábító indák húznak a talajhoz,
de a felszínen tapadva vonz a falakhoz.

Lappangó tócsában alakatlan tükörkép,
a lágyan ölelő napsugár gyönyörű szép.

Télváró

Vízpermeten visszavert fény
Rügybe' fakadt tarka remény
Tavaszt érzékelő sárguló fák
Leveleik magukat megadták

Csikorgó tél jégen futó öröm
Puha havad talpam alatt töröm
Ha megérkezel varázsköddel
Nagy-nagy szánon szeretettel

Idő

Különös nyomasztó csend ülte meg a tájat
Vihar előtti ez a némaság míg a szél támad
Vészjósló nyugalom síri süketség ez
Majd hirtelen a szél dühöngésbe kezd
Forró záporként perreg az idő előtted
Mire feleszmélsz már minden mögötted...